

HÅB I ADVENTS- OG JULETIDEN

Jeg tror, alle mennesker håber på noget.

Barnet siger: ”Jeg håber rigtig meget på, at jeg får det, jeg ønsker mig”. Barnets håb gælder noget, der kan pakkes ind og lægges under juletræet.

Vi voksne kan håbe på, at julen må blive god for familien - at vi også her i corona-året 2020 kan samles og være til glæde for hinanden - og at en tom stol ved bordet ikke gør os alt for kede af det.

Håb kan handle om alt fra det største til det mindste. Håb kan være det stærkeste af alt og give kræfter til at klare det utroligste. Håb kan også være det skrøbeligste af alt og kan let slukkes af fx uvenlige eller hårde ord. Men det, at vi har håb i vores liv, er afgørende for os - og vi kan slet ikke lade være med at håbe.

Vi har nok alle et håb om, at livet på en eller anden måde må give mening ud over os selv, altså uanset hvordan det går med os i fremtiden. At vores liv må rumme en del af en mening, som ikke rokkes af, at vi muligvis ikke selv kommer til at opleve fremtiden eller opfyldelsen af det, vi drømte om.

Den tidligere tjekkiske præsident, Václav Havel, har sagt: ”Håb er ikke optimisme. Håb er ikke en overbevisning om, at noget vil gå godt, men en vished om, at noget giver mening, uden hensyn til hvordan det går. Og det er først og fremmest dette håb, som giver os styrke til at leve og igen og igen forsøge noget - selv på betingelser, der udadtil er håbløse”.

Man siger, at julen er hjerternes fest. Man kunne også kalde julen for ”håbets fest”. Og dette håb er et særligt håb, for det rummer alle andre håb, store som små, og det overskrider endda livets, dødens og enhver logisk grænse. For det er Guds håb.

Det er dette på samme tid grænseløse og grænseoverskridende håb, der fødes i julen i det lille barn i stalden. Gud, som er grænseløs, overskrider sin egen grænse ved at lade sig føde i et barn, og dermed er han ikke længere grænseløs, men begrænset som alle andre mennesker og underlagt tidens gang og kroppens forfald.

Men det vilkår vælger Gud altså ved at blive som en af os. Jesus lever og må derfor også dø - og efter hans opstandelse er det Guds hellige ånd, der overbeviser os om, at vi fortsat kan tro og håbe, at Gud er til stede hos os.

Dette håb fødes julenat: Håbet om at Gud aldrig forlader os. Det er den glæde, vi samles om i julen. Glæden er ”jordens gæst”, som det hedder i en julesalme. Den sande glæde er et menneske, som kom til os af egen fri vilje, og som vi ikke er herre over. Det eneste, der derfor kræves af os, er, om vi vil lægge hus til. Om vi vil byde gæsten velkommen og give ham en plads hos os.

Vi har mange selvskabte ambitioner om den perfekte jul, og det er fint nok. Samtidig må vi kende vores begrænsning og forstå, at juleglæde kan vi ikke selv skabe. Glæden er en gave - en gæst. Den skænkes os. Den kommer på besøg, men vi skal tage imod den og huse den, og glæde os med den.

Den glæde, det håb, er stærk og vil sende mørket på flugt og kæmpe sammen med os mod ensomhed, angst og sorg. På den måde er julen en håbets tid, hvor vi giver plads til ham, som er håbet selv.

Hold døren åben og lad håbet slippe ind!

Glædelig jul!

Børge Jensen